

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Светлана Тодорова,
медицинска сестра в СУ "Любен Каравелов" - гр. Видин
ДА ТРАНСФОРМИРАМЕ ДУМИТЕ В ДЕЛА,
ЗА ДА ПОСТИГАМЕ РЕАЛНИ РЕЗУЛТАТИ

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на
Светлана Тодорова:

Име: Светлана Младенова Тодорова

Възраст: 56 години

Трудов стаж: 30 години, от които 5 години като старша медицинска сестра

Месторабота: Средно училище "Любен Каравелов" - гр. Видин

Образование: Висше

Професионална квалификация: Бакалавър по Управление на Здравните Грижи (Медицински Университет - София); студент в Магистърска програма по Управление на здравните грижи; за последните 4 години - 9 курса за продължаващо обучение, от които: I, II III и IV модули по Здравен мениджмънт, Информационни системи в здравеопазването, Системи за Управление на здраве и Безопасност при работа.

Владеене на чужди езици: Английски, немски и руски - на работно ниво

Хоби: Пътуване, слушане на музика, четене на книги

Девиз: "Има само един начин да избегнеш критиката: не прави нищо, не казвай нищо и бъди нищо" - Аристотел

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

"Ще направя всичко, което зависи от мене, да поддържам и издигам престижа на професията" - Флорънс Найтингейл

В 30 годишната си практика на медицинска сестра неотменно следвам примера на Флорънс Найтингейл, благодарение на която я има нашата хуманна професия. През всичките тези години упражнявам професията си тук, в България.

По-голямата част от трудовия ми стаж премина в тежкото Неврологично отделение на болницата в родния ми град - Видин, а от няколко години работя в здравен кабинет в училище, където да се реагира на време и да се опази здравето на децата също е огромна отговорност.

Неусетно, ден след ден, месец след месец, година след година, времето отмина, а аз все още съм част от това предизвикателство. През годините имаше много моменти на разочарование, трудности, усещане за недооценяване и неразбиране, безсънни и напрегнати дни и нощи. Така, в този кръговрат неусетно пораснаха и децата ми, станаха самостоятелни, големи хора.

Много от моите колеги не издържаха на напрежението и напуснаха - някои напуснаха България, други се ориентираха към съвсем друго поприще.

Но аз останах. Винаги съм се стремяла медицинската професия да бъде моя ежедневна мисия, както спрямо пациентите и техните близки, така и спрямо всички, с които заедно се трудим и прекарваме по-голяма част от ежедневието си.

Смятам, че прекрачвайки прага на работното място, трябва да оставяме личните си проблеми на входната врата. Лично аз, винаги щом вляза на работното си място, се отдавам изцяло на своите задължения - в предишните години към пациентите, а сега - към учениците, които се нуждаят от моето внимание и съдействие.

Емпатията, добрата дума, изслушването на болката на пациента, съвестно извършената работа, са една от основните предпоставки пациентът да се почувства по-добре и да има увереност, че ще оздравее. Именно това е основната роля на медицинската сестра. Но, за да се отнасяш така с пациента, трябва да изпитваш истинска любов към професията, към това, което ежедневно вършиш, да си съпричастен със страданието на другите.

Истината е, че всичката тази любов към професията би трябвало да бъде оценена и морално, и финансово. За съжаление в нашата страна това не е така. Някак нашите проблеми остават на заден план. Въпреки усилията ни да накараме управляващите да ни оценят по достойнство, все още не сме достатъчно признати. Трудно е да се работи при такива условия, когато даваш всичко от себе си, а оставаш незабелязан и подценен.

Но според мен, да се търси разрешение на този проблем като се емигрира в друга държава не е най-правилното решение. Любовта към професията се проявява и в добрите, и в не толкова добрите дни за нас като съсловие. Именно затова тя е огромно предизвикателство.

Когато населението на държавата ни застарява, когато има все повече боледуващи хора, когато акселерацията все повече настъпва сред нашите деца, е някак егоистично да намерим лично „спасение“ на Терминал 2 и да оставим проблемите в нашата система да бъдат решавани от другите, от тези, които ще останат. За съжаление тези, които остават от година на година стават все по-малко и все повече са на възраст около моята.

Смятам, че трябва да работим тук, да се борим за оценяване на нашия труд заедно, да показваме непрекъснато, че ни има. Така, че все повече млади хора да се вливат в нашата гилдия и да се чувстват горди, че работят за най-ценното нещо, а именно - грижите за живота и здравето на хората.

Както е казала Флорънс Найтингейл: *"Чувствата на някого се губят сами по себе си в думите - всички те трябва да бъдат трансформирани в действия, за да доведат до реални резултати."*

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 06.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 11/2018 г.*